

Χάρτες

ΣΗΜΕΡΑ έσβησα τον χάρτη της σκούπας. Πρώτα γέμισα με νερό το ντεπόζιτό της, έπλυνα το πανάκι της, το μούλιασα σε καθαριστικό πατώματος με άρωμα λεμόνι και ύστερα το έστυψα. Αυτό το είχα διαβάσει σ' ένα φόρουμ. Ότι μπορείς να κάνεις κάτι τέτοιο για να σφουγγαρίζει καλύτερα, αφού απαγορεύεται να βάλεις καθαριστικό μέσα στο ντεπόζιτο. Μετά πάτησα το κουμπί με το σπιτάκι, ώστε να πάει να φορτίσει στη βάση της. «Charging», ακούστηκε να λέει μια μεταλλική αντρική φωνή.

Ξαφνικά μου ήρθε ότι, λίγο πριν μετακομίσω, είχα παραγγείλει ένα σετ καινούριων ανταλλακτικών από ένα κινέζικο σάιτ. Έψαξα να τα βρω. Τα βρήκα μέσα στο ντουλάπι

για τα 45άρια δισκάκια του παλιού ραδιοφώνου-πικάπ-επίπλου της γιαγιάς μου. Αυτό το βαρύ επίπλο με τα τέσσερα λεπτεπίλεπτα μωτερα ποδαράκια είναι μάλλον η μοναδική πραγματικά σταθερή σχέση της ζωής μου. Είναι μαζί μου από το πατρικό μου και σε όλα τα σπίτια που έζησα από τότε. Στριμώχνεται λιγάκι στο τωρινό, είναι η αλήθεια.

Άνοιξα το απλικέισον της σκούπας στο κινητό μου. Στη συντήρηση έλεγε ότι το φίλτρο είχε περίπου άλλες δεκαπέντε ώρες ζωής, αλλά η πλαϊνή βούρτσα έπνεε τα λοιόθια, ήταν ήδη στα κόκκινα. Στην κεντρική βούρτσα πάντως, αυτή που κάνει όλη τη δουλειά, έμεναν ακόμη πάνω από τριάντα ώρες καθαρίσματος. Οι σένσορες δεν αντικαθίστανται, ήθελαν όμως καθαρίσμα, σύμφωνα με την εφαρμογή. Παράξενα ασύμμετρη φθορά υφίσταται η σκούπα μου. Είναι έτσι από κατασκευής του το συγκεκριμένο μοντέλο ή αποτελεί ιδιοτροπία της δικής μου σκούπας το να εξαντλεί την πλαϊνή της βούρτσα και να ξεπατώνει τους σένσορές της περισσότερο από την κεντρική της βούρτσα; Όπως στο ποδηλατάδικο ο άνθρωπος

πάντα αναρωτιέται πώς είναι δυνατόν να λιώ-
νω τα πίσω τακάκια δύο φορές πιο γρήγορα
από τα μπροστινά. Είναι μια ένδειξη ότι τα
ρομπότ θα καταλάβουν τον κόσμο τελικά; Με
μπροστάρισσες τις σκούπες; Αν κάθε ρομπο-
τική σκούπα έχει τη δική της καθαριστική ιδιο-
συγκρασία, αυτό δεν είναι μια σαφέστατη έν-
δειξη πως η τεχνητή τους νοημοσύνη αυτονο-
μείται; Μήπως σε λίγο θα αρχίσουν να λουφά-
ρουν κιόλας; Να κάνουν ότι καθαρίζουν χωρίς
να καθαρίζουν; Ποια μεγαλύτερη ένδειξη νοη-
μοσύνης από αυτήν;

Την είχαμε αγοράσει με μεγάλες προσδο-
κίες για να καταφέρουμε να καθαρίζουμε το
γιγάντιο διαμέρισμα που νοικιάσαμε, αφού πρώ-
τα μας κόστισε δυο τρεις βαρβάτους τσακω-
μούς για κάποιες λεπτομέρειες που αδυνατώ
να φέρω στη μνήμη μου. Κάποια στιγμή εν-
διαφέρθηκε και ο κουνιάδος μου να πάρει μια
ίδια. Του εκθείασα τις καθαριστικές της δυ-
νατότητες, αλλά χαλάστηκε από το γεγονός
ότι δουλεύει μόνο μέσω wifi και δεν μιλάει ελ-
ληνικά, παρόλο που κατέχει πολλές γλώσσες,
είτε με αντρική είτε με γυναικεία φωνή. «Ακό-

μα και τουρκικά;)» με ρώτησε. «Ακόμα και τουρκικά». «Θέλουν να ξέρουν ακόμα και το εσωτερικό των σπιτιών μας», μου είπε. «Τουλάχιστον, θα έχεις κάποιον να σου μιλάει», του απάντησα.

Ήξερα ότι έπρεπε να σβήσω τον παλιό χάρτη και να αφήσω τη σκούπα να χαρτογραφήσει εξαρχής τον νέο χώρο δουλειάς της, όμως δεν μου πήγαινε η καρδιά. Και άφησα τη σκούπα-ρομπότ να περιδιαβαίνει στο καινούριο σπίτι έχοντας στη μνήμη της τον χάρτη από το παλιό σπίτι.

Έβλεπα στην οθόνη του κινητού, σε πραγματικό χρόνο, τις ακαθόριστες γραμμές που διέγραφε πάνω στην πολύχρωμη παλιά κάτοψη — κάθε δωμάτιο και διαφορετικό χρώμα, και τα ογκώδη έπιπλα σαν λευκά νησιά, εδώ κι εκεί. Σε στιγμές σταματούσε σαν να σκεφτόταν, χρησιμοποιώντας όλη την τεχνητή νοημοσύνη της. Εδώ έπρεπε να είναι ο καναπές, αλλά δεν είναι τίποτα, οπότε συνεχίζω. Εδώ κανονικά υπάρχει μια μπαλκονόπορτα που συνήθως τρακάρω, αλλά εγώ πέρασα και τώρα προφανώς είμαι στο μπαλκόνι, αλλά κάτω

έχει χαλί και πρέπει να βάλω το turbo mode, για δυνατότερο ρούφηγμα. Εδώ είναι το δωμάτιο που με έφτυσε και με κλείδωσε για μερικά λεπτά. Εδώ ο διάδρομος που ο μικρός μίλησε για πρώτη φορά. Μετά η κρεβατοκάμαρα, που κατέληξε μονόκλινο. Τώρα στην κουζίνα, που έριξε από εκδίκηση όλη τη σκυλοτροφή στο πάτωμα αμέσως μετά που είχα σφουγγαρίσει. Ύστερα κάτω από τον καναπέ, που κοιμόμουν ενάμιση χρόνο. Τώρα δίπλα στο τζάκι, που κάναμε έρωτα τελευταία φορά, πλάι σ' ένα επετειακό μπουκέτο λουλούδια. Στο σαλόνι, που έσπασε το πρώτο ποτήρι, αυτό που δεν με πέτυχε. Στο γραφείο, που είχα ταχυπαλμίες κάθε φορά που άκουγα βήματα. Τώρα σ' ένα σημείο που στο παλιό σπίτι δεν υπήρχε τίποτα, όμως στο καινούριο έχει μια βιβλιοθήκη, και τράκαρε μόλις πάνω της. Βλέπω τη ρομποτική μου σκούπα να παλεύει και να βασανίζεται. Να μην καταλαβαίνει. Να προσπαθεί να πλοηγηθεί με οδηγό έναν χάρτη για ένα σύμπαν που δεν υπάρχει πια.

Προσπάθησα να αποθηκεύσω τον παλιό χάρτη για να μην τον χάσω για πάντα, αλλά